U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **B. T.**, zastoupené JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2010, čj. OAM-4/LE-PA03-PA03-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2010, čj. 56 Az 9/2010 – 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce žalobkyně JUDr. Romaně Lužné **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 1. 2010, čj. OAM-4/LE-PA03-PA03-2010, byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 3. 11. 2010, čj. 56 Az 9/2010 – 62, jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud předně nepřisvědčil žalobkyni v jejím tvrzení, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu. V řízení nedošlo ani k porušení předpisů mezinárodního práva. Žalobkyni byl poskytnut dostatečný prostor pro to, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán z vlastní iniciativy obstaral i další podklady, z nichž čerpal informace především o možnosti domoci se ochrany u orgánů státu a dalších organizací v případě ohrožení ze strany soukromé osoby. Soud v jeho postupu neshledal žádné pochybení. Stejně tak krajský soud jako nedůvodnou vyhodnotil námitku stran porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z rozhodnutí žalovaného je

patrné, jakými právními úvahami se řídil, jestliže žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Z napadeného rozhodnutí je dle krajského soudu zřejmé, že žalovaný nepopírá, že původcem pronásledování mohou být soukromé osoby a že i domácí násilí může být posouzeno jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ve věci by však muselo být prokázáno, že stát není schopen nebo ochoten zabezpečit ochranu před takovým jednáním. Tento předpoklad však v případě žalobkyně zjištěn nebyl, neboť sama uvedla, že její bývalý přítel byl pro násilí, které na ní spáchal, odsouzen na tři roky odnětí svobody nepodmíněně a také se jí dostalo pomoci od nevládní organizace zabývající se domácím násilím. Krajský soud k dalším žalobním námitkám uvedl, že žalovaný nepovažoval žádost žalobkyně za podanou z ryze ekonomických důvodů. Ve svém rozhodnutí toliko citoval z informace o zemi původu, v níž je uvedeno, že většina žádostí o mezinárodní ochranu občanů Mongolska je motivována ekonomickými důvody, k čemuž doplnil, že žalobkyně podala žádost po ztrátě zaměstnání, což bylo překážkou další legalizace pobytu. Krajský soud se ztotožnil se správním orgánem, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany podle § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Její jediná obava plynula z možného jednání bývalého partnera. Soud konečně ve vztahu ke hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu uvedl, že vzhledem k tomu, že se žalobkyni dostalo pomoci ze strany státních orgánů i nevládní organizace již před jejím odjezdem do České republiky, není důvodu, proč by se v případě problémů opět nedomohla pomoci.

III.

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností ze dne 6. 12. 2010, podané prostřednictvím ustanovené zástupkyně, v níž se dovolala stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka namítla, že soud převážně poukazoval na obecně formulované důvody pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž nevzal v úvahu argumenty stěžovatelky, že tyto důvody v jejím případě vyvstávají i v konkrétní, nikoli toliko obecné, rovině. Nesprávné posouzení právní otázky soudem stěžovatelka shledává v nedostatečném prozkoumání její situace a s tím související situace v zemi původu. Žalovaný i krajský soud dospěl bez řádného podložení důkazy k závěru o nedostatečné relevanci obav stěžovatelky z postihu ze strany jejího bývalého přítele. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, čj. 4 Azs 271/2004 - 58 a ze dne 18. 12. 2008, 1 Azs 86/2008-101) stěžovatelka připomněla, že za pronásledování může být považována i situace, kdy ze strany státních orgánů dochází „*k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jejich náboženskému vyznání*.“ I pronásledování ze strany soukromých osob může být podle konkrétních okolností považováno za relevantní důvod z hlediska § 12 písm. b) zákona o azylu, a to při selhání vnitrostátní ochrany, kdy stát není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu. Otázkou, zda je v zemi původu pro stěžovatelku bezpečně, se žalovaný ani krajský soud nezabývali dostatečně. Stěžovatelka sama neměla možnost předložit důkazy ke svým tvrzením, a proto s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 - 70, vztahující se k výkladu čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, má za to, že správní orgán měl z jejích tvrzení vycházet. Stěžovatelka konečně považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Krajský soud dle

stěžovatelky pochybil v tom, že místo vypořádání se s nedostatečnou argumentací správního orgánu přisvědčil jeho neúplnému zdůvodnění a žalobu zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala dne 24. 1. 2011 kasační stížnost i sama stěžovatelka. Má za to, že v průběhu správního řízení podrobně popsala všechny skutkové okolnosti, které dle jejího názoru naplňovaly důvody k udělení azylu, humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany podle § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Důvody, které uvedla, jsou podřaditelné pod skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu § 12 předmětného zákona, neboť policie v Mongolsku není s to jí poskytnout náležitou ochranu. Správní orgán si neopatřil řádné podklady pro danou část výroku. Stěžovatelka objasnila, že ji v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany bývalého přítele, který ji v minulosti bil a vyhrožoval i smrtí. Žalovaný se měl proto zabývat otázkou, zda stěžovatelce v případě nuceného návratu do Mongolska nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a především nebezpečí ve smyslu § 14a téhož zákona. Stěžovatelka považuje výrok rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud dle jejího názoru nesprávně posoudil otázku zákonnosti správního orgánu týkající se neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 a 14a zákona o azylu.

[4] Stěžovatelka samostatným podáním požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud žalobkyni sdělil, že i pro řízení o kasační stížnosti je nadále zastupována JUDr. Romanou Lužnou, které stěžovatelku zastupovala již v řízení před krajským soudem. Soud stěžovatelku současně upozornil, že advokátka jejím jménem kasační stížnost již podala.

IV.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Konstatoval, že v případě stěžovatelky nebyly shledány důvody k udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť nedošlo k naplnění odůvodněného strachu z pronásledování ani naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy. Žalovaný nesdílí obavy stěžovatelky, že by státní orgány Mongolska v případě obav z postihu ze strany jejího bývalého přítele nebyly schopny či ochotny zasáhnout v její prospěch. Jedná se o ničím neodůvodněnou obavu, neboť státní orgány ve prospěch stěžovatelky již jednou účinně zasáhly. Žalovaný uzavřel, že pronásledování ze strany soukromé osoby nemůže být důvodem pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany za situace, kdy stát původu je schopen a ochoten proti tomuto jednání poskytnout ochranu, jako tomu bylo v případě stěžovatelky.

V.

[6] Kasační stížnost je přípustná. Vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se musel ve smyslu § 104a s. ř. s. zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat např. na

usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, podle kterého je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka neuvedla žádný důvod, na jehož základě by bylo možné vyslovit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Sám pak takový důvod nenalezl ani z úřední povinnosti.

[8] Stěžovatelka krajskému soudu předně vytkla, že nevzal v úvahu její argumenty vztahující se ke konkrétním okolnostem jejího případu, v důsledku čehož se dostatečně nezabýval situací v zemi jejího původu. Danou námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Žádost stěžovatelky byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť stěžovatelka v řízení před žalovaným neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by jí v případě návratu do Mongolska hrozila vážná újma z důvodů vymezených v § 14a téhož zákona.

[9] Stěžovatelka během řízení vypověděla, že Mongolsko opustila z důvodu obav ze svého bývalého přítele, který ji fyzicky napadal, přičemž po jednom útoku skončila v nemocnici. Následně jí příbuzní poradili, aby Mongolsko opustila. Stěžovatelkou vylíčené důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu náleží mezi typické případy problémů způsobené soukromými osobami, jež lze z hlediska zákona o azylu označit za nestátní původce pronásledování. Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji předchozí četnou judikaturu (např. rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003 – 51, ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 – 48 nebo ze dne 14. 6. 2007, čj. 9 Azs 49/2007-68), dle které skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud takové problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. Při posuzování otázky možného udělení azylu je tudíž podstatné, zda byl původce pronásledování, zde tehdejší přítel stěžovatelky, motivován některým z azylově relevantních důvodů. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2008, čj. 9 Azs 49/2008-55 a rovněž i z rozhodnutí ze dne 29. 7. 2009, čj. 4 Azs 31/2009-93, vyplývá, že napadání ze strany (bývalého) partnera může v některých případech naplňovat znaky pronásledování (ve vztahu k azylu), či nebezpečí vážné újmy (ve vztahu k doplňkové ochraně), a to v závislosti na tom, zda je stát původu schopen a ochoten poskytnout potřebnou ochranu proti takovému jednání.

[10] V souladu s § 2 odst. 8 zákona o azylu lze za pronásledování považovat i jednání soukromých osob, a to za předpokladu, že lze prokázat, že stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozhodnutí čj. 9 Azs 49/2007 - 68 uvedl, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002*

Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny." Jak ve správním, tak i v soudním řízení byla otázka možné deklarované i faktické ochrany a pomoci stěžovatelce v Mongolsku dostatečně zkoumána. Jak stěžovatelka sama uvedla, její bývalý přítel byl za její napadení odsouzen k tříletému trestu odnětí svobody. Stěžovatelce byla nápomocna i nezisková organizace zabývající se domácím násilím, jež jí pomohla s vymáháním náhrady za její léčení a odškodnění. Příslušné státní orgány vůči stěžovatelce tedy rozhodně nezůstaly nečinné a neodmítly jí poskytnout potřebnou pomoc. Fyzické napadení stěžovatelky ze strany bývalého přítele nebylo státní mocí země původu tolerováno či podporováno, ale naopak státní orgány i nevládní organizace jednaly aktivně v její prospěch. Stěžovatelce nebyla odmítnuta ani lékařská pomoc. Jak již uvedl krajský soud a před ním i žalovaný, za situace, kdy se stěžovatelce v minulosti dostalo pomoci ze strany státních i nestátních institucí země jejího původu, není důvodu se domnívat, že by se v případě nových potíží s bývalým partnerem opět nedomohla odpovídající pomoci. Lze tak uzavřít, že žádost o udělení azylu nebo doplňkové ochrany z důvodu obavy před tvrzeným pronásledováním ze strany bývalého partnera, a to za situace, kdy tyto potíže se soukromou osobou byly zcela odpovídajícím způsobem řešeny státními i nestátními orgány v zemi původu, nelze považovat za důvodnou.

[11] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že stěžovatelkou citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, čj. 4 Azs 271/2004 - 58, vztahující se k netoleranci k náboženskému vyznání, na její případ nikterak přiléhavě nedopadá, neboť stěžovatelka žádné problémy související s jejím náboženským vyznáním neuváděla. Ke stěžovatelkou poukazovanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, 1 Azs 86/2008 - 101, lze uvést, že závěry v něm uvedené se nikterak nevylučují s rozhodnutím krajského soudu, ale naopak jsou s nimi v souladu. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný i krajský soud se ve svých rozhodnutích vypořádali s otázkou možné ochrany státu před nepříznivým jednáním soukromých osob.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále uvedla, že její některá tvrzení nebyla dostatečně prověřena a jejich tvrzená irelevance nebyla řádně zdůvodněna. K tomu namítla, že neměla možnost předložit důkazy ke svým tvrzením. Ani tato obecně formulovaná stížní námitka nemůže založit přijatelnost či důvodnost kasační stížnosti. Se stěžovatelkou lze obecně, bez vztahu k projednávanému případu, souhlasit v tom, že pokud nelze tvrzení žadatele jinými důkazy vyvrátit, je třeba z něj vycházet. Na tomto místě lze odkázat na rozsudek ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 - 57 (obdobě též na rozhodnutí ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 - 70, na které poukázala sama stěžovatelka), v němž zdejší soud vyslovil, že „(n)*ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.*" Jelikož však stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla, která její tvrzení nebyla prověřena či byla označena za nerelevantní, nemůže se Nejvyšší správní soud k tomuto kasačnímu bodu konkrétně vyjádřit. Toliko v obecné rovině však konstatuje, že správní orgán nepovažoval stěžovatelkou vylíčený příběh za nepravdivý či nevěrohodný. To ovšem nelze zaměňovat se závěrem, že potíže stěžovatelky

v zemi původu a důvody, pro které opustila Mongolsko nelze považovat za relevantní z hlediska § 12 i § 14a zákona o azylu, jak již bylo vyloženo výše.

[13] Rozhodnutí žalovaného ani krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů vtahujících se k neudělení azylu a doplňkové ochrany. Stěžovatelce byl během správního řízení, zejména při pohovoru k důvodům podání žádosti, nepochybně poskytnut dostatečný prostor k vylíčení veškerých potíží a ke sdělení důvodů, pro něž se rozhodla vycestovat z Mongolska. Správní orgán vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu. Důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu zcela dostačující. V rozhodující míře přitom vycházel přímo ze samotných tvrzení stěžovatelky. Pro své rozhodnutí si rovněž obstaral relevantní informace o zemi původu vztahující se mimo jiné k možnosti ochrany práv u státních i nestátních institucí. Ze správního i soudního rozhodnutí vyplývají důvody, proč ve věci nebylo možné rozhodnout o udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a je z nich seznatelná i úvaha o pozici a možnosti ochrany stěžovatelky v případě jejího návratu do Mongolska. Správní orgán ani krajský soud nekonstatoval nedostatek důvodů pro udělení mezinárodní ochrany na základě pouhé domněnky, jak se stěžovatelka domnívá, nýbrž tak učinil na základě zjištěného skutkového stavu. V řízení tedy bylo prokázáno, že předpoklady pro to, aby obavy z postihu ze strany bývalého přítele mohly být v případě stěžovatelky považovány za relevantní z hlediska zákona o azylu, nebyly naplněny.

[14] Nejvyšší správní soud k dalším stížním námitkám konstatuje, že již opakovaně vyslovil, že stěžovatel musí vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesrozumitelnost napadaného rozhodnutí. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížní bod neobstojí (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Stěžovatelka své tvrzení stran nesrozumitelnosti rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nikterak blíže nekonkretizovala, a proto zdejší soud opětovně toliko v obecné rovině konstatuje, že nesrozumitelnost soudního rozhodnutí (tak jak ji Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 – 130) neshledal.

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti, rovněž v obecné rovině, uvedla, že během správního řízení popsala okolnosti odůvodňující udělení humanitárního azylu. Toto tvrzení nikterak nerozvedla. Dovolává-li se stěžovatelka až v kasační stížnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, jedná se o nepřípustnou námitku podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji neuplatnila v předchozím řízení o žalobě před krajským soudem, ačkoliv tak nepochybně učinit mohla. Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou nezabýval.

[16] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v posuzované věci nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že stěžovatelka požádala o udělení mezinárodní ochrany až po dvou letech pobytu na území České republiky a to poté, co byla umístěna do zařízení pro zajištění cizinců a bylo jí uděleno správní vyhoštění.

[17] Shora uvedené dokládá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na jednotlivé stížní námitky. Kasační

stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Ve věci nebylo zjištěno ani takové pochybení krajského soudu, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal přijatelnost kasační stížnosti, odmítl ji na základě § 104a odst. 1 s. ř. s.

[18] O nákladech řízení rozhodl tento soud na základě § 60 odst. 3 ve spojení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

[19] Žalobkyni byla pro řízení o soudním přezkumu rozhodnutí žalovaného ustanovena krajským soudem zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokátky částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 6. 12. 2010 a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů dle § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává odměna v celkové výši 2400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu